

Tân mạn mùa Đại dịch

Chủ đề: cúm tàu

Tác giả: Bùi Đức Tính

CON CHIM HOÀNG YẾN

Chuyện mùa Dịch WUHAN VIRUS

Khu bến tàu Steveston, Richmond, đang trong mùa đại dịch nên vắng người, vắng xe. Gần như muốn đậu xe gần nơi nào mình muốn, đều tìm được chỗ vừa ý ngay. Tôi đậu vào một góc đường, gần lối đi xuống cầu tàu. Mùa này, thường thấy giống chim Robin. Như đã quen thuộc với loài người hiền hòa nơi đây, con chim Robin (có người gọi là chim Oanh Mỹ) vẫn thản nhiên nhún nhảy tìm mồi, dưới hàng cây bên trong lề đường. Robin có dáng nhỏ nhắn, thanh lịch, với sắc lông trên ngực màu nâu cam; trông đẹp mắt hơn mấy con hải âu dềnh dàng, hay đám quạ đen đui. Loài chim này có mặt trên khắp các vùng của Bắc Mỹ, Đông Nam Canada, từ Florida đến Mexico và dọc theo bờ biển Thái Bình Dương. Robin cùng một loài chim biết hót với các giống Hoàng Yến. Quanh đây, chưa thấy chim Hoàng Yến. Loài chim Yến này có nhiều sắc lông khác nhau, trắng, xanh, đỏ, vàng... Tôi thấy Hoàng Yến màu vàng, tự dung có cảm tình hơn. Nói chung, các giống chim Yến được nhiều người Việt chuyên nuôi chim biết đến, và thích nuôi. Những con được dạy cho hót giỏi, giọng hay, có giá mua bán đến cả 3 triệu đồng VN.

Bây giờ là đầu mùa xuân trên đất nước Canada.

Tùy theo mùa và thời tiết, có hôm mới từ 9 giờ sáng, bến tàu Steveston, ở Richmond đã đông đầy người. Quang cảnh nhà hàng, tiệm quán, đầy màu sắc, tươi vui. Dọc hai bên cây cầu nổi dài, các tàu đánh cá đậu san sát nhau, trưng bày các loại hải sản mà họ đánh bắt được. Họ được buôn bán tự do, như thời miền Nam mình còn tự do. Họ không bị bắt buộc phải bán tôm cá của mình đánh bắt được, cho các tổ hợp hay trạm thu mua của “nhà nước”. Nơi đây, dân địa phương cùng du khách nhộn nhịp. Tiếng nhạc, tiếng cười, tiếng nói với nhiều ngôn ngữ khác nhau. Người mua, người bán tấp nập, vui vẻ.

Hôm nay, trời có nắng. Ánh nắng làm khung cảnh mùa xuân ngó chừng ấm áp, thấy đời đáng yêu hơn. Nhưng gió biển của những ngày đầu xuân không ấm áp như mình thấy. Hãy còn lạnh và lạnh hơn khi có gió mạnh. Tấm bạt, cột từ ghe phủ lên bên trên cầu tàu, bị sút một góc. Nó lộng gió, đập phàn phật, như muốn bay vượt khỏi tay người cầm giữ nó. Tôi dừng lại chờ anh chủ tàu cột lại cho xong. Trông anh giống người Việt mình, tôi thử nói vài tiếng Việt:

– Gió mạnh quá!

Nghe tiếng Việt, anh quay lại nhìn tôi, cười thân thiện góp lời:

– Đà! Sáng nay gió quá cỡ.

– Coi nắng vậy mà còn lạnh...

– Thì vậy, biển ở đây mà, hễ có gió thì lạnh lắm.

Biển ở đây, ở tận trên Bắc Mỹ. Biển bây giờ gọi nhắc biển ngày xưa, nơi cuối phía nam của quê hương tôi. Gió biển, nước biển nơi đây lạnh hơn biển nước bên kia bờ đại dương. Biển Đông ấm hơn nhiều lắm. Nhờ vậy mà tôi còn sống sót khi bơi suốt đêm trong sóng nước. Bến tàu Steveston nằm khuất bên trong. Sóng vào đến bờ lùa thưa, rì rào. Nước nơi bến cảng, cận bờ nên không trong lắm và có màu rêu đậm. Mảng rong đen lơ mờ dưới mặt nước... ngỡ như tóc mềm!

– Mua tôm đi anh!

Tôi không có ý đi tìm mua tôm hay cá chi cả. Nhân có công việc phải đi đến khu Steveston. Thấy trời có nắng tốt, tôi ghé lại, định bước xuống bến tàu, nhìn biển nước một chút rồi về. Bây giờ gặp người cùng quê hương, nghĩ là mình cũng nên mua, để giúp nhau. Tôi nhìn mớ tôm còn tươi nằm trên đá xay, hỏi thăm cho có chuyện nói với nhau:

– Hôm nay anh chị bán tôm?

Người vợ của anh đứng sau sàng tôm, chào hỏi và đỡ lời cho chồng:

– Dạ! Tại... còn hai bịch tôm, nên sáng nay tụi em mới ráng ra đây, đó chứ! Thấy sao vắng quá!

Vắng thật. Sáng nay, ngày cuối tuần và trời có nắng. Thế nhưng, bến tàu Steveston thưa vắng khác lạ. Vắng chưa từng thấy. Hơn 10 giờ rồi mà bến tàu vẫn còn vắng hoe. Dãy tàu hai bên cầu, chỉ có chừng vài ba chiếc bán hàng. Người đi mua cũng lưa thưa. Chừng như người Á Đông nào quanh chúng tôi, cũng có mang miếng vải che bịt mũi miệng. Người ta nhìn nhau ái ngại, nói chuyện e dè. Thường chỉ nghe mấp máy ngấn ngùn năm ba chữ, sau miếng “khẩu trang”. Người ta thường hỏi hay trả lời vừa đủ mà thôi. Giống như thời mà cộng sản mới chiếm miền Nam. Người ta ngại tiếp xúc, ngại nhìn nhau, ngại hỏi, ngại phải trả lời. Tôi chợt nhớ một đoạn trong truyện ngắn “Xuân Quê Hương”, trên Thời Báo; tác giả có kể lại: “Xã hội cộng sản gông cùm đời sống, trói buộc tư tưởng người dân. Người quen, và người chưa từng biết nhau, cùng giống nhau ánh mắt tránh né, đầy e dè, sợ sệt. Người ta trông như đang mang những mặt nạ. Những mặt nạ có cùng một

khuôn mẫu; giống y nhau nét u uất với mệt mỏi, mất niềm tin, hết hy vọng ở tương lai, có cùng nụ cười gượng gạo, cười chào lầy có.”

Chị ngó quanh bên, lo lắng:

– Ráng bán cho hết, tụi em ở nhà nghỉ... chớ hông ra ngoài này bán nửa đâu! Tụi em hông dám ở đây lâu. Thấy sao... ớn quá hà!

– Tôi chỉ còn bốn chục.

– Vậy thì em cân 5 pounds ngenh?

– Được chị... chị cứ cân sao cho chẵn tiền!

Cái nạn đại dịch, xuất phát thành phố Wuhan (Vũ Hán) của nước Tàu. Bây giờ tràn lan, coi như khắp thế giới. Loại vi trùng mới này đã lây bệnh tại Wuhan, từ nhiều tháng trước Tết âm lịch. Ít nhất là đã có bệnh và lan truyền từ hôm 6 tháng Mười Hai, khi một phụ nữ ở đây bị “cúm nặng” phải vào nhà thương khẩn cấp. Ngay cả, chính bác sĩ Li Wenliang (Lý Văn Lượng) phát hiện mình bị nhiễm loại vi trùng lạ này, khi làm việc tại Wuhan Central Hospital. Ông đã báo động cho các đồng nghiệp vào hôm 30 tháng 12. Thế nhưng, ông đã bị nhà cầm quyền Trung cộng bắt. Sau đó, họ buộc ông phải ký bản cam kết, phải chấm dứt “loan tin thất thiệt”, để được họ thả cho về. Trong suốt cả tháng, Trung cộng tiếp tục loan tin liên quan đến bệnh cúm mới là do ăn thịt dơi và rắn; nhưng không trầm trọng, không lây lan, và không có ai chết.

Đã thế, vào ngày hôm sau, 31 tháng 12, “Tổ chức Y tế Thế giới”, tức là (WHO), vẫn còn tin theo lập luận của Trung cộng. Họ ra thông báo để trấn an dư luận, cho là có một loại cúm lạ, đã gây bệnh cho khoảng vài ló người dân tại Vũ Hán. Hầu hết những người đã bị lây nhiễm bệnh cúm mới này, vì họ đã đến khu chợ bán thịt sống ở Vũ Hán. Đồng thời, các viên chức có trách nhiệm cũng đã tuyên bố rằng: “loại vi trùng cúm mới này, không thể truyền bệnh từ người sang người”. Thông báo ấy làm mọi người cứ an tâm, tin là chỉ có những con thú, trong chợ thịt sống, mới có thể truyền bệnh sang người. Sau đó, ngày 1 tháng Giêng, nhà cầm quyền Trung cộng ra lệnh đóng cửa chợ bán thịt sống, được biết đến với tên “Huanan Seafood Wholesale Market”, tại thành phố Vũ Hán. “Tổ chức Y tế Thế giới” đã ca tụng Trung cộng, đã mau mắn tìm ra vi khuẩn là cùng loại corona với bệnh dịch SARS trước đây; xác nhận lại: bệnh này không truyền nhiễm, không ai chết.

Mãi đến ngày 11 tháng Giêng, Trung cộng mới cho công bố là có người chết vì bệnh cúm mới và chỉ có một người duy nhất. Đó là một người già, 61 tuổi, đã có đến chợ thịt sống tại Vũ Hán. Thế nhưng, khoảng hai tuần sau, vào ngày 23 tháng Giêng, thì Trung cộng chánh thức ban hành lệnh ngăn cấm mọi di chuyển ra vào thành phố Vũ Hán.

Ba hôm sau đó, Chủ Nhật, 26 tháng Giêng, Thị trưởng của Vũ Hán là Zhou Xianwang, cho biết là: chính phủ trung ương đã chậm trễ ban hành quyết định phòng chống dịch bệnh. Từ trước khi có lệnh phong tỏa Vũ Hán, có khoảng 5 triệu người đã rời khỏi thành phố của ông ta. Dĩ nhiên, Zhou Xianwang đã phải theo lệnh đảng mà từ chức. Tuyên bố của Zhou Xianwang đã tiết lộ thêm sự thật là: gần phân nửa của 11 triệu dân số Vũ Hán, đã tản mác khắp mọi nơi trên thế giới. Sự kiện này cho thấy rõ thêm rằng: cả thế giới, không thể biết được những gì đã thật sự xảy ra, tại Vũ Hán, trong hơn cả tháng nay và về sau này. Không ai biết được sự thật, bao nhiêu người đã nhiễm bệnh và đã chết, chỉ tại Vũ Hán. Nhất là, bao nhiêu người đã mang vi trùng bệnh, trong số 5 triệu người đã thoát mái rời Vũ Hán, như thế này. Cũng không ai biết được, họ đã du hành và truyền lây bệnh cho dân chúng trong các tỉnh thành và tại các quốc gia khác trên thế giới, như thế nào.

Và rồi, chỉ cách một ngày, tức là ngày thứ Hai, 27 tháng Giêng, Trung cộng nhìn nhận là có 2,744 người bị nhiễm bệnh và 81 người chết vì vi trùng Vũ Hán. Dĩ nhiên, không ai tin vào những con số từ nhà cầm quyền Trung cộng. Ba ngày sau, vào ngày 30 tháng Giêng; cuối cùng thì “Tổ chức Y tế Thế giới”, mới được tuyên bố “Tình trạng y tế khẩn cấp toàn cầu”.

Như thế, cả thế giới đã thấy rõ được: Sau khi không thể che dấu lâu thêm, nhà cầm quyền Trung cộng bắt buộc nhìn nhận tình trạng nhiễm bệnh và lây truyền nhanh chóng từ người sang người, của loại vi trùng cúm lạ. Loại vi trùng lạ này được truyền thông thế giới gán đặt cho đủ thứ tên khác nhau như: “cúm Vũ Hán”, “virus corona Vũ Hán”, “coronavirus”, “nCoV-2019”... và thậm chí cả một cái tên thật dài: “virus viêm phổi chợ hải sản Vũ Hán”. Riêng cái tên “nCoV-2019”, là do chính Trung cộng đã đặt, hôm 7 tháng Giêng. Và các chữ viết tắt “nCoV-2019”, của tên gọi này, đã bị diễn nghĩa là “new China of virus – 2019”. Cách thức diễn nghĩa mang tính đùa cợt và mỉa mai ấy, đã nhanh chóng lan tràn khắp thế giới, qua mạng truyền thông; giống như loài vi trùng mới của Trung cộng. Sau đó ít hôm, vào ngày 11 tháng Giêng, “Tổ chức Y tế Thế giới” có ra tuyên bố, gọi cái loại vi trùng mới ấy là “COVID-19”.

Ngày hôm nay, cơn đại dịch vì vi trùng từ Vũ Hán đã và đang lan tràn khắp thế giới; có hơn hai triệu người bị nhiễm bệnh và gần hai trăm ngàn người chết. Tại Canada, có hơn ba chục ngàn người nhiễm bệnh, hơn một ngàn người chết.

Ngày hôm nay, khi nhắc đến tiến trình của loại vi trùng lạ, xuất phát và lây nhiễm từ Vũ Hán, tạo thành cơn đại dịch toàn cầu, với cái tên COVID-19, hay các tên gọi phổ thông khác như “cúm Vũ Hán”, hay “nCoV-2019”... người ta không thể không nhắc đến bác sĩ Li Wenliang (Lý Quang Lượng). Nhất là, đoạn video Bác sĩ Li nằm trên giường bệnh, nói về cơn bịnh, do loại vi trùng mà ông đã cảnh báo và đang chống trả với cái chết gần kề. Và sau cùng, Bác sĩ Li cũng đã phải chết vì loại vi trùng mà nhà nước của đảng cộng sản Trung cộng, đã ngăn cấm ông tiết lộ. Cho đến nay, người ta vẫn chưa biết chính xác về cái chết của Bác sĩ Li, sau khi bị nhiễm loại vi trùng mới lạ này. Theo tin từ nhà cầm quyền Trung cộng, qua tờ báo đảng People’s Daily, thì Bác sĩ Li Wenliang đã chết lúc 2

giờ 58 phút sáng thứ Sáu ngày 7 tháng Hai, 2020. Ông đã phải chết trong lúc mới 34 tuổi. Thế giới đã càng xúc động hơn khi biết ông đã phải chết, trước khi được nhìn thấy đứa con thứ hai mà vợ mình đang mang thai. Bác sĩ Li Wenliang đã chết vì con bệnh truyền nhiễm độc hại, do loại vi trùng lạ mà ông đã khuyến cáo và bị nhà cầm quyền cộng sản Trung cộng bắt với tội “loan tin thất thiệt”.

Sau khi Bác sĩ Li Wenliang qua đời. Trên YouTube, có đoạn phim tài liệu ngắn “The Story Of Coronavirus Whistleblower: Dr Li Wenliang”. Từ 17 tháng Ba đến nay, đã có 4,732,307 lượt xem. Gần 5 triệu người đã biết thêm về bản chất cố hữu xảo trá, bất nhân, không thể thay đổi của chế độ cộng sản.

Cái chết, cùng hình ảnh của vị bác sĩ trẻ, mang băng tên Li Wenliang trên y phục, với miếng vải che ngang mũi miệng, đã gây xúc động và căm phẫn cho nhân loại trên khắp thế giới. Đồng thời cũng đã trở thành biểu tượng của đấu tranh cho nhân quyền, cho quyền Tự Do Ngôn Luận tại Trung cộng, cùng các quốc gia còn dưới ách cai trị của cộng sản như Việt Nam.

Ma Tianje là phó chủ biên của trang China Dialogue. Trước đó, ông là giám đốc chương trình Greenpeace ở đại lục châu Á. Trong bài viết “Vũ Hán: Câu chuyện về thất bại của hệ thống miễn dịch và sức mạnh xã hội”, tác giả Ma Tianje đã mượn hình ảnh những con chim Hoàng Yến trong mỏ than, để viết về chuyện bác sĩ Li Wenliang, cùng các đồng viện, bị khiển trách, vì lên tiếng báo động về bệnh dịch. Ông đã than trách:

“Hoàng Yến dưới hầm đã chết thật rồi!”

“Chính quyền Vũ Hán đã chủ động giết chết những con chim Hoàng Yến trong mỏ than của mình.”

Chim Yến như Hoàng Yến, rất nhạy cảm với môi trường chung quanh. Nó có nhịp tim đập nhanh đến 1000 nhịp trong một phút. Nên rất dễ chết khi trong không khí có than khí (carbon monoxide). Đây là loại khí rất độc hại, không màu, không mùi. Các công nhân làm trong các hầm mỏ, mang theo cặp chim Yến trong lồng, để sớm phát hiện khí độc mà thoát thân kịp thời.

Cách so sánh này bắt nguồn từ thành ngữ “Hoàng Yến dưới hầm” (the canary in the coal mine). Có nghĩa bóng là, dấu hiệu báo trước mối nguy sắp xảy đến. Thành ngữ này xuất phát từ việc các công nhân phương Tây ngày xưa, thường mang theo một cặp chim Hoàng Yến xuống hầm mỏ. Nếu có lượng than khí độc hại trong hầm, thì Hoàng Yến sẽ chết trước và họ kịp thời thoát thân.

Khi bịt miệng các bác sĩ, nhà cầm quyền Trung cộng đã tự hủy diệt tín hiệu cảnh báo sớm sống còn của mình. Một trong những con chim Hoàng Yến ấy, bác sĩ Li Wenliang (Lý Văn Lượng) đã chết. Cái chết của Bác sĩ Li như một con đại dịch buồn thảm tràn lan

trong dư luận hiện nay ở khắp thế giới. Ma Tianje kết luận: “Khi Bác sĩ Li còn sống, hệ thống độc tài của cộng sản đã từng bịt miệng ông. Và nay, ngay cả khi ông đã qua đời, họ một lần nữa bịt miệng người khác về cái chết của ông. Hệ thống ấy không thể tự sửa chữa!”

Như quan thầy Trung cộng, tại Việt nam, những con Hoàng Yến biết hát theo lời đảng dạy, biết ca tụng ngày 30 tháng Tư là “đại thắng mùa xuân”, thì còn tung tăng trong các lồng chim cảnh của đảng. Dân chúng người Việt mình vẫn tiếp tục bị xua lừa xuống hầm, mà không được mang theo những đôi chim Hoàng Yến. Họa diệt vong tất khó mà tránh thoát!

***“Hoàng Yến dưới hầm đã chết thật rồi!”
Việt Nam nước tôi vẫn buồn tênh!***

Bùi Đức Tính

